

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové právní věci žalobce: **Bc. T. Ch., DiS.**, zast. JUDr. Petrem Veselým, advokátem, se sídlem Nerudova 348, Kadaň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/140475-921, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2017, č. j. 41 A 61/2016 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rekapitulace předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2016, č. j. MPSV-2016/140475-921, změnil rozhodnutí Úřadu práce - krajské pobočky v Brně ze dne 10. 7. 2012, č. j. 24783/2012/BBA, tak, že snížil příspěvek na péči z 8.000 Kč na 4.000 Kč měsíčně ode dne 1. 7. 2016. V obsáhlém odůvodnění konstatoval, že žalobci náleží přiznání II. stupně závislosti a tomu odpovídající příspěvek na péči.

[2] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 12. 2017, č. j. 41 A 61/2016 - 47, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že žalobce namítal nezákonnost, popřípadě nicotnost, rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce, neboť zmíněné rozhodnutí v rozporu s § 25 odst. 4 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, neobsahovalo posudek lékaře Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město posuzující žalobcův zdravotní stav. Krajský soud vysvětlil, že § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách ukládá

krajské pobočce Úřadu práce povinnost z posudku o zdravotním stavu při rozhodování vycházet a do rozhodnutí jej zahrnout. Nelze však dovodit, že by bylo nezbytné zdravotní posudek žalobci zvlášť zasílat. Krajský soud uvedl, že krajská pobočka Úřadu práce zařadila do rozhodnutí stěžejní informace o zdravotním stavu žalobce a také je vyhodnotila. Dále soud uvedl, že krajská pobočka Úřadu práce žalobce upozornila na možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a nahlédnout do spisu. Krajský soud proto odmítl námitku žalobce, že mu krajská pobočka Úřadu práce ztížila podání odvolání. Navíc v odvolání žalobce ani nenamítal, že mu nesprávně nebyly doručeny výsledky posouzení zdravotního stavu posudkovým lékařem.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že výklad správních orgánů jde proti vůli zákonodárce a porušuje jeho práva. Krajský soud rozhodl v rozporu s konstantní judikaturou, a stěžovatel proto Nejvyšší správní soud žádá, aby mu i dalším žadatelům o příspěvek na péči poskytl dostatečnou ochranu. Podle stěžovatele krajský soud pochybil v tom ohledu, že sice uznal, že posudek měl být součástí rozhodnutí, avšak zároveň připustil, že postačí, pokud jsou součástí rozhodnutí toliko podstatné informace plynoucí ze zdravotního posouzení. Krajský soud nerespektoval, že Nejvyšší správní soud určil, které náležitosti jsou podstatné části posudku, a nesprávně ignoroval, že se posudkový lékař nevypořádal s předchozím posudkem. Stěžovatel upozornil, že krajský soud nesprávně vyhodnotil námitku, že úřad práce postupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2009, sp. zn. II. ÚS 264/09, podle kterého mu mělo být rozhodnutí úřadu práce doručeno společně se zdravotním posudkem. Samotná skutečnost, že stěžovatelova matka nahlížela do spisové dokumentace, nastíněnou vadu nemůže zhojit. Stěžovatel doplnil, že pokud by postačovalo doručení výzvy k nahlížení do spisu namísto zaslání posudku samého, odpovídal by tomu i zákonný text. Podotkl, že již v odvolání na vadu ohledně nedoručení zdravotního posudku upozorňoval a že tuto otázku krajský soud rozhodl v rozporu se spisovou dokumentací. Uzavřel, že krajský soud nevysvětlil, proč je stěžovatelův právní názor *„právně-neracionální“* a proč zvolil výklad poskytující nižší ochranu práva na účinné odvolání. Rozsudek krajského soudu je proto rovněž i nepřezkoumatelný. Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a odkázal rovněž v podrobnostech na své vyjádření k žalobě. Podotkl, že *„stěžovatel pouze využívá možnosti podat kasační stížnost, i když tato by měla být brána jako mimořádný opravný prostředek a nikoliv další možnost zvrátit rozhodnutí ve svůj prospěch“*. Navrhl proto Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

pokračování

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Podle § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách „[o]*kresní správa sociálního zabezpečení zašle příslušné krajské pobočce Úřadu práce stejnopis posudku vydaného podle zvláštního právního předpisu s uvedením základních životních potřeb, které osoba není schopna zvládat, a dále s uvedením, zda jde o osobu s úplnou nebo praktickou hluchotou nebo hluchoslepou, jestliže tato osoba nezvládá základní životní potřeby v oblasti orientace. Toto posouzení je součástí rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku, které obdrží žadatel.*“

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožnil se závěry krajského soudu ohledně výkladu § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách a nedovodil povinnost krajské pobočky Úřadu práce zasílat rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku na péči včetně zdravotního posudku. Podle Nejvyššího správního soudu je možné za pomoci gramatického i teleologického výkladu výše uvedeného ustanovení učinit toliko závěr, že rozhodnutí o přiznání či zamítnutí příspěvku na péči musí z posouzení zdravotního stavu vycházet a že rozhodné závěry tohoto posouzení mají být součástí odůvodnění rozhodnutí samého, resp. musí být v rámci odůvodnění vyhodnoceny. Pokud rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce těmto obsahovým požadavkům vyhoví, nelze ze znění zákona dovozovat povinnost nad rámec přijatého rozhodnutí zasílat účastníkovi řízení přímo zdravotní posouzení samotné. V situaci, kdy rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce v přezkoumatelném rozsahu obsahuje rozhodující informace o zdravotním stavu včetně jejich vyhodnocení, považuje Nejvyšší správní soud za nadbytečné, aby krajská pobočka Úřadu práce zasílala stěžovateli konkrétní podklady řízení obsahující stejnou informaci jako rozhodnutí samotné. Nastíněný postup by v projednávaném případě stěžovateli nezaručil vyšší míru ochrany práv, neboť i bez zaslání posudku měl možnost věcně se závěry krajské pobočky Úřadu práce polemizovat a účinně se bránit v rámci odvolacího řízení. V této souvislosti Nejvyšší správní soud doplňuje, že krajský soud zkoumal, jestli zdravotní posudek, který byl podkladem pro rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce, obsahuje jednotlivé požadované obsahové náležitosti, přičemž v tomto ohledu neshledal pochybení. Kasační námitka stěžovatele, že se krajský soud touto otázkou nezabýval, proto není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud považuje v projednávané věci za rozhodující, že rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce ze dne 10. 7. 2012 obsahovalo všechny rozhodující skutečnosti o zdravotním stavu stěžovatele vyplývající z posouzení zdravotního stavu lékařem Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město ze dne 5. 6. 2012 a ze dne 7. 6. 2012 a že se krajská pobočka Úřadu práce ve svém rozhodnutí závěry o zdravotním stavu zabývala a vyhodnotila je. Odkaz stěžovatele na rozsudek ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Ads 8/2007 - 46, není případný, neboť v něm Nejvyšší správní soud požadoval primárně po posudkové komisi žalovaného, aby se vypořádala s posudkem lékaře Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město vyhotoveným k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z uvedeného rozsudku lze tedy dovodit pro nyní projednávanou věc povinnost posudkové komise žalovaného vypořádat se s obsahem posudku lékaře Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město, což bylo naplněno, neboť výsledné rozhodnutí žalovaného vycházející z posudku posudkové komise žalovaného je pro stěžovatele příznivější než rozhodnutí prvostupňové, resp. je příznivější související zdravotní posouzení. Nejvyšší správní soud doplňuje, že z výše uvedeného rozsudku a ani z právní úpravy nedovodil povinnost lékaře Městské správy sociálního zabezpečení Brno-město

vypořádat se výslovně v odůvodnění posudku v každém jednotlivém případě s dřívějším zdravotním posudkem.

[10] Nejvyšší správní soud dále z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatele dne 29. 6. 2012 krajská pobočka Úřadu práce vyzvala, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí ve věci opětovného posouzení nároku a výše příspěvku na péči. Lze konstatovat, že stěžovatel tedy měl možnost, avšak velmi krátkou, se s posouzením zdravotního stavu před vydáním rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce seznámit. Nad rámec námitek uplatněných v kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud upozorňuje krajskou pobočku Úřadu práce, že stanovená lhůta k seznámení se s podklady řízení v délce 3 pracovních dnů je na samé hraně zákonnosti, a proto s ohledem na zásadu přiměřenosti a uplatnění oprávněných zájmů v rámci řízení do budoucna krajské pobočce Úřadu práce doporučuje, aby lhůtu k seznámení se spisovým materiálem stanovovala v délce přiměřené povaze řízení a zdravotnímu stavu účastníků řízení.

[11] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že stěžovatel v odvolání jen obecně namítal porušení § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách a ani v rámci doplnění odvolání nedoplnil další argumentaci ohledně toho, že mu nebyly doručeny výsledky posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči ze dne 5. 6. 2012 a ze dne 7. 6. 2012 posudkovým lékařem MUDr. M. B. Žalovaný nepochybil, jestliže sám tuto otázku v odůvodnění rozhodnutí výslovně neřešil, neboť stěžovatel nijak blíže svou argumentaci nerozvedl, a proto z povahy věci na obecnou námitku nemohl žalovaný konkrétně reagovat.

[12] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s tvrzením stěžovatele, že krajský soud nevysvětlil, proč nepřisvědčil jeho výkladu § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách. Chybu nelze shledávat v tom směru, že krajský soud výslovně neuvedl důvody, pro které považuje stěžovatelův právní názor *„právně-neracionální“*, neboť plně postačilo, že uvedl důvody, pro které považuje postup správních orgánů za správný.

[13] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal v postupu správních orgánů pochybení, neboť má za to, že bylo rozhodnutí Úřadu práce stěžovateli doručeno řádně, včetně všech povinných náležitostí. Z tohoto důvodu není stěžovatelův odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2009, sp. zn. II. ÚS 264/09, příléhavý.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[15] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 120 a § 60 odst. 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče být přiznáno nemůže.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 8. března 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu